

9. 8. 2005

ID: 35106

Zmírnění následků některých majetkových křivd

U závěti není ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. [403/1990](#) Sb. rozhodné, zda byla závěť pořízena před tím, než došlo k odnětí vlastnického práva k nemovitým, popřípadě movitým věcem. Dědicem ze závěti není jen ten, kdo měl podle závěti obdržet pouze individuálně určenou věc nebo právo, pokud ovšem nejde přímo o věc, která byla odňata ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. [403/1990](#) Sb. „Dědicem vlastníka“ může být i osoba, která podala dědickou přihlášku i když řízení o dědictví, jehož se týkala dědická přihláška, skončilo např. zastavením řízení.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 28 Cdo 2447/2002, ze dne 27.11.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl o dovolání: 1. J. K. a 2. V. S., zastoupených advokátem, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze 14.2.2002, sp. zn. 22 Co 484/2001, vydanému v právní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 7 C 42/92 (žalobců J. K. a V. S., zastoupených advokátem, -proti žalované České republice - Obvodnímu podniku bytového hospodářství Praha 2, státnímu podniku v likvidaci, Praha 2, Karlovo náměstí č. 15, zastoupenému advokátkou, o vydání nemovitosti), tak, že zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze 14.2.2002, sp. zn. 22 Co 484/2001, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 z 26.4.2001, čj. 7 C 42/92-102 a věc vrátil k dalšímu řízení Obvodnímu soudu pro Prahu 2.

Z odůvodnění :

Žalobci se domáhali žalobou, podanou u soudu 24.1.1992 (v průběhu řízení upravovanou), aby žalovanému státu - podniku bytového hospodářství bylo uloženo vydat jim ideální polovinu domu čp. 358 a pozemků parc. č. 1235 a parc. č. 1236 v katastrálním území P.-V. V žalobě žalobců bylo uvedeno, že původním vlastníkem těchto nemovitostí byla M. W., která zemřela 2.4.1949, ale teprve 4.5.1962 bylo vydáno rozhodnutí finančního odboru bývalého Obvodního národního výboru pro P. (čj. 1-381/88-1959), jímž byl spoluvlastnický podíl M. W. odebrán podle vládního nařízení č. [15/1959](#) Sb. a vyhlášky č. 88/1959 Ú.l.; podle názoru žalobců šlo o rozhodnutí vydané v rozporu s právními předpisy. Žalobci dovozují svůj nárok jako dědici po L. K. a L. S., které byly dcerami L. A., závětní dědičky manželů W. Žalobci vyzvali Obvodní bytový podnik bytového hospodářství v Praze 2 k vydání spoluvlastnických dílů na uvedených nemovitostech, ale bezvysledně.

Obvodní podnik bytového hospodářství v Praze 2 se vyjádřil k této žalobě tak, že žalobci uváděné nemovitosti jsou stále ve vlastnictví státu; do vlastnictví státu přešly, podle názoru likvidátora tohoto podniku, bez právního důvodu, a to tak, jak to má na zřeteli ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích. Zároveň poukazoval tento podnik na to, že již dohodou z 27.6.1991 byla žalobcům vydána ideální polovina domu čp. 358 a pozemků parc. č. 1235 a parc. č. 1236 v katastrálním území P.-V., ale řízení o registraci této dohody (vedené u bývalého Státního notářství pro Prahu 2 pod sp. zn. 2 Re 201/91) nebylo pravomocně skončeno. Uvedený podnik má však nyní pochybnosti o tom, zda jsou žalobci oprávněnými osobami, jimž měly být nemovitosti vydány.

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl rozsudkem z 26.4.2001, čj. 7 C 42/92-102, tak, že se zamítá žaloba žalobců J. K. a V. S., již se domáhali, aby žalované České republice-Obvodnímu bytovému podniku v P., státnímu podniku (v likvidaci), bylo uloženo uzavřít s nimi dohodu o vydání ideální poloviny domu čp. 358 a pozemků parc. č. 1235 a parc. č. 1236 v katastrálním území P.-V., každému ze žalobců jednou čtvrtinou. Bylo také rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí uváděl soud prvního stupně, že po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba žalobců není důvodná.

Soud prvního stupně byl toho názoru, že v daném případě přešly na stát nemovitosti, uváděné žalobci, bez právního

důvodu, jak to má na zřeteli ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. [87/1991](#) Sb. Dne 4.5.1962 bylo sice vydáno rozhodnutí finančního odboru bývalého Obvodního národního výboru v P. podle vládního nařízení č. [15/1959](#) Sb. a vyhlášky č. 88/1959 Úředního listu, ale toto rozhodnutí bylo vydáno 13 roků po smrti původní spoluvlastnice nemovitostí M. W., třebaže tu mohly být odebrány nemovitosti jejím případným dědicům, nikoli této zemřelé spoluvlastnici. Žalovaný stát je proto v této právní věci povinnou osobou, když žalobci uváděné nemovitosti převzal bez právního důvodu (§ 6 odst. 2 zákona č. [87/1991](#) Sb.).

Avšak žalobce nepovažoval soud prvního stupně za oprávněné osoby ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. [87/1991](#) Sb. Žalobci totiž odvozují své postavení oprávněných osob od L. A., která sice přicházela v úvahu jako dědička po M. W. a jejím manželu E. W. a v řízení o dědictví (jež probíhalo podle tehdy platného obecného zákoníku občanského z roku 1811 a podle tzv. nesporného patentu – zákona č. 208/1854 ř.z.) podala svou dědickou přihlášku, ale v tomto řízení neprohlásila výslovně, že dědictví přijímá. V důsledku toho dědictví po M. W. a E. W. připadlo jako odúmrtí státu. Dcery L. A. – L. K. a L. S., jejichž dětmi jsou žalobci, tak nelze považovat, a stejně potom i žalobce, za oprávněné osoby ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. [87/1991](#) Sb. Soud prvního stupně připojoval i svůj další právní názor, že žalobce nelze považovat za oprávněné osoby ani podle zákona č. [403/1990](#) Sb.

Soud prvního stupně proto žalobu žalobců zamítl a o náhradě nákladů řízení rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu.

O odvolání žalobců proti uvedenému rozsudku soudu prvního stupně rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze 14.2.2002, sp. zn. 22 Co 484/2001. Tímto rozsudkem odvolacího soudu byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen a bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

V odůvodnění rozsudku odvolacího soudu bylo uvedeno, že odvolání žalobců nebylo shledáno důvodným.

Odvolací soud rekapituloval, že původní spoluvlastnice M. W. zemřela v roce 1949, jejím jediným dědicem byl její pozůstalý manžel E. W., který zemřel v roce 1950 se zanecháním závěti ve prospěch L. A. a dalších osmi osob. L. A., která je babičkou žalobců v této právní věci, podala sice v řízení o dědictví dědickou přihlášku, ale výslovně se v tomto dědickém řízení nevyjádřila, že dědictví přijímá (ve smyslu ustanovení § 799 a § 800 obecného zákoníku občanského z roku 1811); její dědická přihláška nemohla být tedy přijata. Proto pak i v řízení o dědictví, jež bylo vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 2 D 580/96, bylo rozhodnuto (s potvrzením i rozhodnutím Městského soudu v Praze 28.4.1999, sp. zn. 24 Co 364/98), že L. A. a ani další osoby uvedené v závěti, nejsou dědici E. W.. Je tedy nepochybné, dovozoval odvolací soud, že žalobci nejsou nejen původními vlastníky částí nemovitostí uvedených v jejich žalobě, ale nejsou ani dědici ze závěti, jež by byla předložena při dědickém řízení; nejsou také dětmi ani manželem osoby, jejíž věc přešla do vlastnictví státu v případech uvedených v § 6 zákona č. [87/1991](#) Sb., ani potomci dítěte původního vlastníka, které zemřelo před uplynutím lhůty uvedené v § 5 odst. 2 zákona č. [87/1991](#) Sb., ani sourozenci původního vlastníka či dětmi těchto sourozenců.

Odvolací soud nesdílel názor žalobců, že by tu šlo o případ znárodnění majetku vykonaného v rozporu s tehdy platnými předpisy (jak je to uvedeno v § 6 odst. 1 písm. k/ zákona č. [87/1991](#) Sb.), ale nejde tu ani o přechod věcí na stát bez právního důvodu ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. [87/1991](#) Sb., když žalobci uváděné nemovitosti přešly na stát jako odúmrtí po skončení dědického řízení po M. a E. W.

Z uvedených důvodů odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně podle ustanovení § 219 občanského soudního řádu jako věcně správný. Při rozhodování o nákladech odvolacího řízení vycházel odvolací soud z toho, že žalobci nebyli v tomto řízení úspěšní a že žalovaný stát - Obvodní podnik bytového hospodářství v Praze 2, s.p., se náhrady těchto nákladů řízení vzdal.

Rozsudek odvolacího soudu byl doručen advokátu, který žalobce v řízení zastupoval, dne 19.7.2002 a dovolání ze strany žalobců bylo podáno na poště k doručení Obvodnímu soudu pro Prahu 2 dne 16.9.2002, tedy ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 občanského soudního řádu.

Ve svém dovolání dovolatelé navrhovali, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu i rozsudek soudu prvního stupně a aby věc byla vrácena k dalšímu řízení. Dovolatelé měli za to, že jejich dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) a odst. 3 občanského soudního řádu, neboť v rozhodnutí odvolacího soudu byla řešena právní otázka zásadního významu, která dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. Jako dovolací důvod dovolatelé uplatňovali, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Podle názoru dovolatelů bylo třeba v dovolacím řízení vyřešit právní otázku, „zda lze v restitučním řízení použít § 853

občanského zákoníku o analogii zákona, když tu je možné restituční nároky žalobců posoudit částečně podle zákona č. [403/1990](#) Sb. a částečně podle zákona č. [87/1991](#) Sb.“ K řešení v dovolacím řízení tu je ještě další právní otázka, zda tu vlastně ze strany v závěti původního spoluvlastníka uvedené osoby – L. A. nešlo o odmítnutí dědictví v tísni, když její majetek byl tehdy rovněž zabaven, a také vzhledem k předložení dědictví v důsledku politických a hospodářských zásahů státu v období po 25.2.1948.

Dovolatelé zastávají právní názor, že zemřel-li původní vlastník odňatých věcí, je určení okruhu oprávněných osob ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. [403/1990](#) Sb. nebo § 3 zákona č. [87/1991](#) Sb. zvláštním způsobem dědického řízení ohledně dědiců zemřelého, a to pouze k těmto odňatým věcem, což mimo jiné vylučuje možnost dodatečného projednání dědictví v celém rozsahu podle obecných právních předpisů. V daném případě se však jednalo o celé dědické řízení (o původní v roce 1950 u bývalého Okresního soudu civilního v Praze a pak i o dodatečné projednání dědictví u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 2 D 579/96 a pod sp. zn. 2 D 580/96), přičemž předchozí dědické řízení nebylo před odnětím majetku uzavřeno a dodatečné řízení o dědictví z roku 1996 bylo zastaveno zejména s odůvodněním, že v původním řízení o dědictví byla nařízena exekuční likvidace. Pokud by došlo k řádnému projednání dědictví, stala by se L. A. nepochybně dědičkou majetku, který je předmětem tohoto sporu, eventuálně by se jednalo o odmítnutí dědictví v tísni.

Dovolatelé dále poukazovali na to, že jejich žaloba byla zamítnuta v podstatě proto, že žalobce soud nepovažoval za oprávněné osoby k uplatnění nároku na vydání nemovitostí. Soudy obou stupňů se však nezabývaly tím, proč se žalobci nedostali mezi okruh oprávněných osob, třebaže za fungování normálního právního státu a nikoli za politických poměrů před listopadem 1989 by se zcela nepochybně mezi okruh oprávněných osob dostali. Šlo tu o případ (jak vyplývalo ze správního spisu bývalého ObNV v P.), kdy nemovitosti přešly na stát podle ustanovení § 5 vládního nařízení č. [15/1959](#) Sb. a § 11 vyhlášky č. 88/1959 Úředního listu na základě výměrů z 28.11.1959 a ze 4.5.1962, tedy v době, kdy dědická řízení po M. W. a E. W. nebyla ukončena a kdy babička žalobců L. A. ještě žila (zemřela 13.4.1970). Nebylo tedy možné odejmout vlastnictví nežijícím osobám, a to po více jak deseti letech po jejich smrti. Faktickým důvodem, proč za současné situace žalobci nespádají mezi oprávněné osoby podle zákona č. [87/1991](#) Sb. je právě tento právním předpisem neodpovídající správní výměr, protože i obě projednání dědictví u Obvodního soudu pro Prahu 2 (sp. zn. 2 D 579/96 a 2 D 580/96) byla zastavena, neboť již neexistuje žádný majetek, který by měl být v řízení o dědictví projednáván, když již patřil státu, a to právě na základě uvedených správních výměrů o odnětí majetku, neodpovídajících žádnému právnímu předpisu.

Dovolatelé zdůrazňovali skutečnost, že L. A. podala řádnou dědickou přihlášku v řízení o dědictví po E. W. V tomto řízení i odvolací soud dne 30.5.1997 (sp. zn. 24 Co 308/96 Městského soudu v Praze) ve svém rozhodnutí uváděl: „V dalším řízení soud prvního stupně znovu rozhodne o právních nástupcích E. W. v dědickém řízení po E. W. Před tím je však nutné, aby soud vzal v úvahu dědickou přihlášku L. A. a rozhodl o jejím přijetí“. Tímto právním názorem se však Obvodní soud pro Prahu 2 v dalším dědickém řízení neřídil a zastavil řízení pro údajnou neexistenci jakéhokoli majetku, neboť „majetek již náležel státu“.

Dovolatelé vyslovovali svůj názor, že soudy v tomto případě nepostupovaly v souladu s účely a cíli restitučních zákonů, jak jsou uvedeny v preambuli těchto zákonů, tj. s odstraněním a zmírněním majetkových křivd vzniklých postupem státu v rozhodné době.

Při posuzování tohoto dovolání vycházel dovolací soud z ustanovení dvanácté části, hlavy první, bodu 1 zákona č. [30/2000](#) Sb., podle něhož ustanovení tohoto zákona, jímž byl změněn a doplněn občanský soudní řád – zákon č. [99/1963](#) Sb., platí i na řízení, která byla zahájena přede dnem nabytí účinnosti zákona č. [30/2000](#) Sb. (tj. před 1.1.2001).

Dovolání dovolatelů směřovalo proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Nešlo tu o případ potvrzení rozsudku soudu prvního stupně (odvolacím soudem), kterým by soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než ve svém dřívějším rozsudku proto, že by byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který by dřívější rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil (jak to má na zřeteli ustanovení § 237 odst. 1 písm. b/ občanského soudního řádu). Přípustnost dovolání bylo tu proto možné posoudit pouze podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ občanského soudního řádu.

Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ občanského soudního řádu je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, jestliže ovšem dovolací soud dospěje k závěru, že dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Podle ustanovení § 237 odst. 3 občanského soudního řádu má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Z obsahu soudního spisu v této právní věci (sp. zn. 7 C 42/92 Obvodního soudu pro Prahu 2), ani z obsahu dovolání dovolatelů a ani z vlastních poznatků dovolacího soudu nevyplývá, že by v rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž směřuje dovolání dovolatelů, byla řešena právní otázka, která by byla odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně.

V řízení o dovolání bylo třeba ještě posoudit, zda v rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž směřuje dovolání dovolatelů, byla některá právní otázka řešena v rozporu s hmotným právem, popřípadě že by šlo o otázku, jež by dosud nebyla dovolacím soudem vyřešena (např. rozhodnutím uveřejněným ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, vydávané Nejvyšším soudem, nebo např. stanoviskem některého z kolegií Nejvyššího soudu ve smyslu ustanovení § 14 odst. 3 zákona č. [6/2001](#) Sb., o soudech a soudcích).

Dovolání dovolatelů se týkalo případů, kdy bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu o odnětí vlastnického práva k nemovitým věcem podle dříve platného vládního nařízení č. [15/1959](#) Sb., o opatřeních týkajících se některých věcí užívaných dříve organizacemi tzv. socialistického sektoru, jak tyto případy majetkových křivd má na zřeteli ustanovení § 1 zákona č. [403/1990](#) Sb., o zmírnění následků některých majetkových křivd.

V řízení o žalobci tvrzené takové majetkové křivdě se soudy obou stupňů zabývaly i souvislostí mezi ustanoveními zákona č. [403/1990](#) Sb. a ustanoveními zákona č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích.

Ve stanovisku uveřejněném pod č. 34/1993 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek bylo vyloženo (na str. 106 /240/), že odpověď na otázku o možnosti uplatňování případných nároků, které vyplynuly z majetkových křivd a jiných křivd, k nimž došlo v období od 25.2.1948 do 1.1.1990 lze hledat v ustanoveních zákona č. [87/1991](#) Sb., jen nejde-li o případy, na něž se vztahuje zákon č. [403/1990](#) Sb. Případy, v nichž došlo k odnětí vlastnického práva rozhodnutím správního orgánu podle nařízení č. [15/1959](#) Sb. jsou případy fyzickým osobám způsobených majetkových křivd, na které se podle ustanovení § 1 zákona č. [403/1990](#) Sb. tento zákon výslovně vztahuje.

Podle ustanovení § 2 zákona č. [403/1990](#) Sb. spočívá zmírnění následků majetkových křivd podle tohoto zákona ve vydání věci fyzické osobě (nebo soukromé právnické osobě), které byla odňata.

V ustanovení § 3 odst. 1 a 2 zákona č. [403/1990](#) Sb. je stanoveno, kterým dalším oprávněným osobám se věc vydá, zemřel-li původní vlastník (nebo byl-li prohlášen za mrtvého), anebo i tehdy, nejsou-li tu osoby, které jsou uvedeny v § 3 odst. 2 zákona č. [403/1990](#) Sb. Nejde tu o nárok vyplývající z ustanovení občanského zákoníku o dědění, nýbrž o nárok dalších oprávněných osob, založený přímo zákonem č. [403/1990](#) Sb.

U závěti není ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. [403/1990](#) Sb. rozhodné, zda byla závěť porížena před tím, než došlo k odnětí vlastnického práva k nemovitým, popřípadě movitým věcem (srov. č. 34/1993, str. 108, odst. 5, Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Dědicem ze závěti není jen ten, kdo měl podle závěti obdržet pouze individuálně určenou věc (věci) nebo právo (práva), pokud ovšem nejde přímo o věc, která byla odňata ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. [403/1990](#) Sb. (srov. č. 34/1993 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, str. 108 /242/).

Z těchto uvedených právních závěrů k výkladu ustanovení § 3 zákona č. [403/1990](#) Sb., obsažených v uveřejněné judikatuře, vycházel dovolací soud i v daném případě, v němž šlo o to, zda lze ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. [403/1990](#) Sb. použít i na případ, v němž došlo k úmrtí původního vlastníka (spoluvlastníka) nemovitostí, který pořídil o svém majetku závěti, ale řízení o dědictví po něm bylo zastaveno, a to i proto, že zůstavitelův majetek (spočívající v odňatých věcech, srov. § 2 zákona č. [403/1990](#) Sb.) nebyl již předmětem dědictví jako majetek, který přešel na stát, ale hlavně proto, že osobám uvedeným v závěti zůstavitele E. W. (zemřelého 1.3.1950) nesvědčilo to, že by uplatnili dědickou přihlášku, „způsobitou vyvolat předpokládané následky“, neboť i když došlo k jejich případnému podání, chyběly její některé potřebné náležitosti (srov. usnesení Městského soudu v Praze z 28.4.1999, sp. zn. 24 Co 364/98, vydané ve spise Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 2 D 580/96). Přitom ohledně L. A. (která je babičkou žalobců J. K. a V. S.) bylo bezpečně zjištěno, že dne 10.1.1951 podala dědickou přihlášku v řízení o dědictví po zůstaviteli E. W. (které probíhalo podle ustanovení dříve platného obecného zákoníku občanského z roku 1811 a podle dříve platného tzv. nesporného patentu - zákona č. 208/1854 ř.z.).

Vzhledem k těmto uvedeným okolnostem, vyplývajícím z řízení o dědictví po původním vlastníkovi (spoluvlastníkovi) nemovitostí, které byly odňaty opatřením vydaným podle vládního nařízení č. 15/1959 Sb. (srov. § 1 zákona č. 403/1990 Sb.), je nutno v daném případě pojem „dědic vlastníka“, jde-li o případ zastavení řízení o dědictví, vykládat tak, že se týká i osoby přicházející v úvahu jako dědic (dědička) zůstavitele (srov. k tomu např. V/1967 Sbírky rozhodnutí a sdělení soudů, vydávané dříve Nejvyšším soudem, str. 518 odst. 2 a 6). Šlo by tu tedy i o osobu, která podala dědickou přihlášku podle shora již citovaných právních předpisů, i když řízení o dědictví, jehož se týkala dědická přihláška, skončilo např. zastavením řízení.

Z uvedeného proto vyplývá, že právní závěry dovolacího soudu, vycházející z uveřejněné judikatury soudů, jsou odlišné od závěrů soudů obou stupňů, k nimž tyto soudy dospěly při posouzení této projednávané právní věci, k němuž tu mělo dojít podle zákona č. 403/1990 Sb. a nikoli podle zákona č. 87/1991 Sb., a jmenovitě i při výkladu ustanovení § 3 zákona č. 403/1990 Sb.

Nemohl tedy dospět dovolací soud přesvědčivě k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž směřovalo dovolání dovolatelů, řešilo právní otázku posouzení této právní věci v souladu s hmotným právem a naopak bylo třeba mít za to, že odvolací soud řešil právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3, v závěru, občanského soudního řádu). Shledal proto dovolací soud dovolání dovolatelů přípustným podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ a odst. 3 občanského soudního řádu. Zároveň dovolací soud shledal toto přípustné dovolání důvodným podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b/ občanského soudního řádu, neboť bylo nutno pokládat rozhodnutí odvolacího soudu, jak shora vyloženo, za spočívající na nesprávném právním posouzení věci. Přikročil proto dovolací soud podle ustanovení § 243b odst. 2 občanského soudního řádu ke zrušení rozsudku odvolacího soudu.

Protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud podle ustanovení § 243b odst. 3, věta druhá, občanského soudního řádu i rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení bude soud prvního stupně vázán právním názorem dovolacího soudu (§ 243d odst. 1 občanského soudního řádu); v tomto dalším řízení soud prvního stupně si objasní (v součinnosti s účastníky řízení s využitím jejich případných dalších důkazních návrhů) všestranně a zevrubně po skutkové i právní stránce, zda návrhu žalobců lze vyhovět podle ustanovení zákona č. 403/1990 Sb., který se (a nikoli jiný právní předpis restituční nebo rehabilitační) na tu právní věc vztahuje ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. 403/1990 Sb.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)